

Arrest

nr. 264 864 van 3 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar zoon X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. LUNDAHL *loco* advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig uit Gaza, dient een verzoek om internationale bescherming in op 10 september 2019.

1.2. Op 2 maart 2021 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 10 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te X, X, op X 2002. U bent van Palestijnse origine, bent Arabische en soennitisch moslima.

U en uw familie staan geregistreerd bij de UNRWA. Jullie ontvingen voedselhulp, maar u herinnert zich niet meer tot wanneer jullie deze hulp ontvingen. Daarnaast konden jullie bij de UNRWA terecht voor beperkte medische hulp.

U komt uit een gezin met zeven kinderen. U heeft steeds bij uw familie in Sabra te Gaza City verbleven. Jullie verbleven in een woning die in eigendom is van de familie. Eén van uw oudere zussen, Q. M. I M (CG X, OV X), verblijft hier in België. Ze diende samen met u een verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders en overige broers en zussen verblijven op heden in de Gazastrook, de meesten van hen in uw ouderlijke woning.

U geeft aan dat u en uw familie leven in moeilijke financiële omstandigheden. Naast sporadisch werk, krijgen jullie steun van familieleden langs moederszijde.

U heeft onderwijs van de UNRWA gevolgd tot het derde jaar van het lager middelbaar. Vervolgens heeft u nog twee jaar verder gestudeerd. In de Gazastrook heeft u nooit gewerkt.

In november 2017 vroeg uw huidige echtgenoot (en tevens uw neef langs moederszijde), S. K. I. A. (CG X, OV X), uw hand via zijn vader aan uw vader. Uw echtgenoot verblijft al langere tijd in België. Hij diende op 10 januari 2018 in België een verzoek om internationale bescherming in en op 12 juni 2018 kende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) hem de vluchtelingenstatus toe. U was akkoord met een huwelijk aangezien u reeds lange tijd verliefd op hem was. Sinds dit aanzoek werd u lastiggevalen door uw neef langs vaderszijde, M. Q., aangezien hij met u wou trouwen. Zowel u als uw vader gaven aan dat u dit niet wou. Uw neef M. en zijn vader (een broer van uw vader) bleven aandringen, maar tevergeefs. U besloot in de Gazastrook te blijven tot wanneer u meerderjarig was en zo via gezinsherenging met S. K. I. A. naar België te komen. Evenwel werd uw vertrek uit de Gazastrook versneld door de problemen die uw zus M. kende. Zij kreeg immers problemen met een andere neef langs vaderszijde, A. Q.. Deze neef wilde tevens met haar trouwen en veroorzaakte problemen binnen de familie. Uzelf heeft nooit persoonlijke problemen gekend omwille van de problemen van uw zus. U geeft aan dat uw familie tot op heden nog steeds bedreigd wordt door uw neef A. en dat zij in gevaar leven.

Op 29 mei 2019 heeft u samen met uw zus M. de Gazastrook verlaten. Een tante langs vaderszijde reisde met jullie mee aangezien uw vader zijn twee dochters niet zonder begeleiding wilde laten vertrekken. Jullie verlieten de Gazastrook via de grensovergang van Rafah, vervolgens kwamen jullie in Egypte toe. Daarna reisden jullie van Turkije naar Griekenland. In Griekenland werd het huwelijk tussen u en uw echtgenoot voltrokken. In september 2019 vertrok u uit Griekenland naar België, uw zus M. vertrok een dag later. Jullie dienden samen in België een verzoek om internationale bescherming in op 10 september 2019.

In België bent u op 26 oktober 2020 bevallen van jullie eerste kindje.

Bij terugkeer naar de Gazastrook vreest u dat uw neef M. u zal dwingen om van uw huidige echtgenoot te scheiden. Omwille van de problemen die uw zus M. kende, vreest u dat u vermoord zal worden door uw neef A. wanneer hij uw zus M. niet zou kunnen bereiken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: kopies van enkele pagina's uit uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw huwelijksdocumenten en legalisatie handtekening, kopie van de geboorteakte van uw dochtertje, en kopies van schooldocumenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS p.3, 4). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) als er sprake is van een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor het UNRWA onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen; of (3) wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA wegens (1) het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, (2) wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of (3) om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Uit de COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes van 23 februari 2021, blijkt dat de kernopdracht van UNRWA erin bestaat bijstand te verlenen in de vorm van basis- en beroepsonderwijs, eerstelijnsgezondheidszorg, sociale hulpverlening, verbetering van de infrastructuur

en de kampen, microfinanciering, en noodhulp. Verder blijkt dat het mandaat van UNRWA sinds de oprichting ervan in 1949 om de drie jaar vernieuwd wordt. Zijn huidige mandaat verstrijkt in juni 2023. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve niet dat UNRWA formeel of de jure heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg dient onderzocht te worden of UNRWA zich heden in de onmogelijkheid bevindt om zijn opdracht te vervullen waardoor dient besloten te worden dat de bijstand in het gehele mandaatgebied van UNRWA, dan wel in een specifieke sector van het werkgebied van UNRWA –de facto– heeft opgehouden te bestaan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten om zich terug te trekken als donorland, sinds 2018 kampt met ernstige budgettaire moeilijkheden. UNRWA worstelt om de nodige financiering te krijgen om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. De moeilijkheden waarmee UNRWA te kampen heeft bij het opstellen van zijn begroting houden onder meer verband met het jaarlijks karakter van zijn kernbudget ('programme budget'), en met het feit dat het UNRWA sterk afhankelijk is van (toezeggingen van) donaties die worden gedaan door leden van de VN en de lidstaten van de EU. Het budget van UNRWA is immers afhankelijk van vrijwillige giften. Het UNRWA roept daarom op terugkerende basis op tot dergelijke giften, met name tijdens de jaarlijkse internationale conferentie in, die in 2021 in april zal plaatsvinden.

De financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt hebben het agentschap genoodzaakt om diverse maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling en sociale hulpverlening die UNRWA verschaft. In 2020 heeft UNRWA verscheidene oproepen voor nooddonaties moeten doen, en zijn toevlucht moeten nemen tot crisisfinanciering via het Central Emergency Response Fund van de Verenigde Naties om een onderbreking van zijn opdrachten te voorkomen. Tegelijkertijd heeft UNRWA diverse budgettaire rationaliserings- en bezuinigingsmaatregelen doorgevoerd. Het **doel** van al deze buitengewone financierings- en besparingsmaatregelen bestaat erin ervoor te zorgen dat UNRWA blijft functioneren, dat UNRWA het mandaat waarmee het belast is nog steeds kan blijven vervullen en dat **de continuïteit van UNRWA's basisdienstverlening verzekerd blijft**.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19-crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegenesekunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. Verder heeft UNRWA tijdens de periode maart-juli en september 2020 zogenaamde "Covid-19 flash appeals" gelanceerd waarbij een bedrag van respectievelijk 93,4 miljoen dollar en 94,6 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen. In december 2020 was 51% van de 152 miljoen dollar die toen nog gezocht werd, gefinancierd.

Op 7 april 2021 hebben de Verenigde Staten een bijdrage van 150 miljoen dollar aan UNRWA aangekondigd ter ondersteuning van diensten van UNRWA, zoals onderwijs. Deze bijdrage maakt het mogelijk de continuïteit van de diensten van UNRWA te verzekeren in de vijf gebieden waar zij actief zijn: Libanon, Jordanië, Syrië, de Westelijke Jordaanoever en Gaza. De toegekende middelen zullen zowel de programmabegroting van UNRWA als de jaarlijkse noodoproep (Emergency Appeal) ondersteunen. Zij zullen ook gebruikt worden voor de financiering van voedselhulp, noodhulp in contanten, eerstelijnsgezondheidszorg, psychische en psychosociale gezondheidszorg, noodonderwijs, bescherming, watervoorzieningen, sanitaire voorzieningen en de COVID -19 pandemie.

Zoals uitgebreid in voornoemde COI Focus wordt toegelicht, hebben de financiële crisis en de Covid-19pandemie UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling, microfinancieringsdiensten en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA financieel niet meer in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten. Zonder de ernst van de (financiële) moeilijkheden van UNRWA te willen minimaliseren wijst het CGVS er evenwel op dat bij het beantwoorden van de vraag of UNRWA de facto nog steeds in de mogelijkheid

is om zijn opdracht te vervullen alleen rekening mag gehouden te worden met de feitelijke en actuele situatie zoals zij zich voordoet op het ogenblik van het nemen van een beslissing. Veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren kunnen niet in overweging genomen worden. Het CGVS benadrukt verder dat het mandaat van UNRWA, in tegenstelling tot bijvoorbeeld het UNHCR, niet is vastgelegd in een statuut, maar dat het agentschap werd opgericht door resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 8 december 1949 en hierbij de opdracht kreeg om bijstand te verlenen aan de zogenaamde 'Palestina vluchtelingen' in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 (UN Doc. A/RES/194(III) (1948), beschikbaar op [https://undocs.org/en/A/RES/194%20\(III\)](https://undocs.org/en/A/RES/194%20(III))). In 1967 werd UNRWA gemachtigd om bijstand te verlenen aan de zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 (UN Doc. A/RES/2252 (1967), beschikbaar op [https://undocs.org/pdf?symbol=en/A/RES/2252\(ES-V\)](https://undocs.org/pdf?symbol=en/A/RES/2252(ES-V))). Elk jaar keurt de Algemene Vergadering een aantal resoluties goed die betrekking hebben op UNRWA, met name resoluties getiteld "Operations of the United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East" (Zie bijvoorbeeld Resolutie 75/94 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (10 december 2020), UN Doc. A/RES/75/94 (2020), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/75/94>) en "Persons displaced as a result of the June 1967 and subsequent hostilities". Doorgaans wordt het mandaat periodiek verlengd door een paragraaf in de resolutie van de Algemene Vergadering getiteld "Assistance to Palestine refugees" (zie bijvoorbeeld Resolutie 74/83 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (13 december 2020), UN Doc. A/RES/74/83 (2019), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/74/83>). Ook belangrijk voor het mandaat van UNRWA zijn de resoluties van de Algemene Vergadering met betrekking tot de begroting van de organisatie. Wanneer de Algemene Vergadering de begroting van UNRWA en de aan UNRWA te verstrekken middelen uit vastgestelde bijdragen behandelt en goedkeurt, keurt zij impliciet het mandaat van de organisatie goed om de activiteiten uit te voeren waarvoor de begroting en de middelen zijn goedgekeurd. Uit het voorgaande volgt dat **enkel de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties**, dat het mandaat van UNRWA bepaalt en aan wie UNRWA jaarlijks rapporteert, **en het UNRWA zelf** bevoegd zijn om te bepalen of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht te vervullen. In navolging van de UNHCR Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees van december 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a1836804.html>) kan er naar mening van het CGVS dan ook slechts besloten worden dat de bijstand die UNRWA verleend de facto is opgehouden wanneer uit een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, jaarverslagen van de UNRWA, of verklaringen van de UNRWA blijkt dat UNRWA zijn activiteiten heeft gestaakt of niet meer in staat is om zijn mandaat uit te voeren. De tijdelijke opschorting van taken die niet tot de kernopdracht van UNRWA behoren volstaat echter niet om te besluiten dat UNRWA niet langer in staat is om bijstand te verlenen.

Vervolgens wijst het CGVS erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat **de Algemene Vergadering** van de Verenigde Naties in haar resolutie van 10 december 2020 m.b.t. "Assistance to Palestine refugees" (Resolutie 75/93 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (10 december 2020), UN Doc. A/RES/75/93 (2020), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/75/93>) weliswaar haar bezorgdheid heeft geuit aangaande de negatieve gevolgen van de financiële crisis van UNRWA op de verdere uitvoering van de kernprogramma's van het agentschap, doch **geenszins**, en dit in tegenstelling tot datgene dat de Algemene Vergadering met betrekking tot de United Nations Conciliation Commission for Palestine (UNCCP) stelt, **tot het besluit kwam dat UNRWA heden in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen**.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat UNRWA zelf evenmin verklaart dat het zijn opdracht niet langer blijft uitvoeren, maar dat het agentschap ondanks de financiële crisis en de gevolgen van de COVID-19pandemie nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, en dat het wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'.

Wat Gaza specifiek betreft, omvatten de kernprogramma's en -diensten van het agentschap onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. Dankzij de verschillende hierboven genoemde budgetten en financieringssteun, beheert UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza. UNRWA's activiteiten in Gaza zijn niet beperkt tot het uitvoeren van

de kerntaken waarmee het belast is. Voorts blijkt duidelijk uit de beschikbare informatie dat het agentschap financiert in zogenaamde noodprogramma's, en dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. Heden tracht UNRWA zijn werkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket, en neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening, wat bijdraagt tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen. Teneinde een interruptie in de voedselhulp te vermijden diende UNRWA zowel in 2019, als in 2020 voorschotten te nemen op zijn programmbudget en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. In 2021 besliste UNRWA om over te schakelen tot universele voedselhulp in Gaza, en voortaan voedselhulp te verschaffen aan alle geregistreerde Palestijnse vluchtelingen in Gaza. Deze beslissing heeft tot gevolg dat Palestijnen die over een voldoende stabiel inkomen beschikken, zoals overheidsmedewerkers en personeelsleden van UNRWA, niet langer in aanmerking komen voor een voedselpakket. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme" en de "transitional shelter cash assistance".

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële moeilijkheden waarmee de UNRWA sinds 2018 wordt geconfronteerd, gevolgen hebben gehad voor sommige diensten die UNRWA in de Gazastrook verstrekt, en dat UNRWA door de Covid-19-pandemie genooddaakt is geweest bepaalde maatregelen te nemen, blijkt dat de UNRWA derhalve bijstand blijft verlenen ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19-crisis.

De maatregelen die UNRWA heeft getroffen teneinde de continuïteit van zijn basisdiensten te verzekeren hebben weliswaar tot gevolg dat sommige diensten tijdelijk zijn opgeschort, en dat bepaalde kernprogramma's- en diensten tot een minimum herleid zijn. Echter, dit neemt niet weg dat UNRWA tot op heden in de Gazastrook nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, sociale hulpverlening etc.. UNRWA levert aldus nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen en is derhalve nog steeds in de mogelijkheid om bijstand de opdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

Vandaag beweren dat de UNRWA haar opdracht niet vervult, is voorbijgaan aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij de UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt, om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Stellen dat UNRWA niet meer in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen, gaat verder voorbij aan de vaststelling dat de Algemene Vergadering en UNRWA zelf weliswaar terecht ernstig bezorgd zijn over de actuele financiële situatie van UNRWA, maar dat geen van beide instanties tot op heden verklaard heeft dat UNRWA zijn activiteiten heeft stopgezet of dat het niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht of zijn mandaat te vervullen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; en (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren. Gelet op het gegeven dat UNRWA noch de jure noch de facto is opgehouden te bestaan is het CGVS van mening dat u derhalve moet aantonen dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit, of bij een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA (3) in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond/zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is u in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. U moet derhalve aantonen dat u zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen.

In casu wordt verwezen naar de beoordeling gedaan door het CGVS in hoofde van uw zus:

U geeft aan dat u samen met uw familie, bij benadering, één keer om de twee maanden voedselpakketten kreeg van de UNRWA (CGVS p.3-4, CGVS zus p.4), daarnaast geeft u aan dat u UNRWA onderwijs genoten heeft (CGVS p.4, CGVS zus p.4) en dat jullie voor elementaire medische hulp bij de UNRWA terecht konden (CGVS p.4, CGVS zus p.4). Vervolgens werd u de open vraag gesteld of u nog andere zaken wenste aan te geven aangaande de hulp van UNRWA, u geeft aan van niet (CGVS p.4).

Nergens uit uw verklaringen is af te leiden dat de (bezuinigings)maatregelen die UNRWA getroffen heeft, concrete gevolgen voor u hebben gehad, noch dat u bepaalde diensten (waar u nood aan had) ontzegd worden en u bij terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou belanden.

Daar u niet heeft aangetoond dat het voor UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast, dient u aannemelijk te maken dat er in uw hoofde andere "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u een vrees heeft ten aanzien van uw neef langs vaderszijde, M., omwille van het feit dat u niet wenste in te gaan op zijn huwelijksaanzoek (CGVS p.10-14). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Vooreerst wordt verwezen naar de vaststelling die het CGVS in hoofde van uw zus nam aangaande het gegeven dat jullie niet in staat zijn jullie volledige paspoorten neer te leggen:

Vooreerst wilt het CGVS ingaan op het feit dat u, noch uw zus, in staat zijn jullie volledige paspoorten voor te leggen (CGVS p.8). Tijdens het persoonlijk onderhoud werden u en uw zus door het CGVS reeds gewezen op het belang van een paspoort in de asielpprocedure en werd u en uw zus duidelijk gemaakt dat een paspoort een essentieel document is om zowel de datum van vertrek, als data van voorgaande reisbewegingen te staven (CGVS p.8, CGVS p. zus p.8). Beiden gaven jullie aan dat jullie de paspoorten niet kunnen neerleggen aangezien jullie de paspoorten tijdens de reisweg in de zee dienden te gooien (CGVS p.8, CGVS p.8). Deze reden, om dewelke jullie niet in staat zijn de volledige paspoorten neer te leggen, is dusdanig stereotiep dat hij niet valabel is voor het ontbreken van een dergelijk essentieel document in de asielpprocedure. Dat jullie dan wel in staat zijn enkele pagina's uit jullie paspoorten neer te leggen (CGVS p.9, zie administratief dossier), doet des te meer vermoeden dat jullie nog steeds jullie volledige reisdocumenten in jullie bezit hebben maar wensen achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop jullie gereisd hebben, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Op basis hiervan wordt vermoed dat jullie de Belgische asielinstanties willen beletten kennis te nemen van de inhoud van de paspoorten, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die jullie ten overstaan van de Belgische asielinstanties hebben afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake jullie verzoek om internationale bescherming. Dit element dient in rekening gebracht te worden bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, alsook bij de beoordeling van het verzoek van uw zus, en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van jullie overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden. Wat de beoordeling van uw aanleiding tot uw vertrek betreft, dient het CGVS het volgende op te merken.

In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat u aangaande uw vertrek het volgende zegt "Ik wou wachten tot wanneer ik achttien was, om op basis van gezinshereniging te komen, maar omwille van problemen van M., ben ik mee vertrokken" (CGVS p.7). Dit beaamt u verder tijdens het persoonlijk onderhoud, alsook uw zus werpt dit op (CGVS p. 8-9, CGVS zus p.6). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen de aanleiding van uw vertrek in een zeer genuanceerd daglicht plaatsen.

U verklaart dat u in de Gazastrook problemen kende met uw neef M. aangezien hij met u wilde huwen (CGVS p.8-9, CGVS zus p.6). Er dient opgemerkt te worden dat het feit dat uw neef M. met u wenste te huwen op zich niet betwist hoeft te worden. Evenwel blijkt dat uw zeggenschap had in deze kwestie (CGVS p.8-9). U geeft aan dat u niet met hem wou trouwen, maar dat u met uw verloofde wilde huwen. De familie kwam af en toe bij jullie thuis en u kreeg af en toe berichtjes van hem, niets meer en niets minder. U zegt ook uitdrukkelijk dat er nooit geweld tegen u, of tegen uw vader gebruikt werd (CGVS p.8-9). Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat hieruit geenszins in uw hoofde een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid kan worden opgemaakt.

Daar waar u aanhaalt dat u door uw neef A., bij een terugkeer naar de Gazastrook, in de problemen zal komen omwille van de problemen van uw zus (CGVS p.9), dient opgemerkt te worden dat de problemen in hoofde van uw zus ongeloofwaardig werden bevonden en dat dit dus tevens afbreuk doet aan uw verklaringen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw zus en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De kopies van enkele pagina's uit uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw huwelijksdocumenten, kopie van geboorteakte van uw dochtertje, en kopies van schooldocumenten hebben betrekking op uw identiteit, herkomst en familiesamenstelling, elementen die door het CGVS niet betwist worden. De opmerking van uw raadsheer (dd. 19/03/2021) met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud, werpt tevens geen ander licht op de appreciatie van het CGVS aangezien deze betrekking heeft op een typfout.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "**ernstige onveiligheid**" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

In dezer wordt verwezen naar de motivatie van het CGVS in hoofde van uw zus:

"In casu blijkt dat u na het hoger secundair onderwijs nog verder heeft gestudeerd en dat u uw diploma 'kantoor en secretariaat' heeft behaald (CGVS p.6). Daarnaast heeft u ongeveer een drietal jaar werkervaring opgedaan (CGVS p.7). Dat u over een hoger diploma beschikt en dat u reeds werkervaring heeft opgedaan, vergroot uw kansen op de arbeidsmarkt en toont aan dat u voor zichzelf kan instaan. Uw zus S. is tot het vijfde middelbaar naar school geweest, maar heeft haar onderwijs gestaakt omwille van het vertrek (CGVS zus p.7). Daarnaast blijkt dat de meeste van uw broers en zussen en hun eventuele respectievelijke partners gestudeerd hebben en, al dan niet sporadisch, werken een gegeven dat afhankelijk is van de algemene situatie (CGVS p.5-6, CGVS zus p.4-6). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie kan rekenen op steun van de familie langs moederszijde en van vrienden (CGVS p.4). U geeft aan dat uw ouders medische problemen hebben, maar dat zij dankzij de steun van familie en vrienden in de medische kosten kunnen voorzien, alsook dat zij hulp van UNRWA krijgen (CGVS p.4, CGVS zus p.4). Bovendien is de woning waarin u verbleef in eigendom van de familie (CGVS p.6, CGVS zus p.3). Tot slot dient aangestipt te worden dat zowel u als uw zus er in slaagden de reiskosten van jullie vertrek uit Gaza te bekostigen, wat toch wel aanzienlijke bedragen zijn en waaruit tevens een financieel draagvlak blijkt, temeer er geen geloof kan worden gehecht aan uw directe vluchtmotieven waardoor een vertrek dan ook niet strikt noodzakelijk was. Niets uit jullie verklaringen wijst erop dat jullie bij terugkeer niet meer zouden kunnen rekenen op de steun van jullie familieleden.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïdendeerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïdendeerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïdendeerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte

willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt eveneens niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve

dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een identiteitskaart en een Palestijns paspoort (CGVS p.8, documenten in administratief dossier) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; (iii) dat paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijke parallel bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet

bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 23 maart 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210323.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot maart 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in november en december 2020 enkele bombardementen, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, te verduren heeft gehad, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het CGVS in hoofde van uw zus M., tevens een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

Tot slot dient nog het volgende te worden opgemerkt: wat betreft het feit dat uw man zich in België bevindt en jullie een kindje hebben dient opgemerkt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u wordt geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner en kind.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie; van de artikelen 1, 48/2 - 48/7, 55/2, 57/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'); artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale erkenning genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn); artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 EVRM; van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 1, D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie en de erkenning van rechtswege, stelt verzoekster te volharden in haar asielmotieven en dat zij onder druk werd gezet om te huwen met haar neef M., wat niet wordt betwist door verwerende partij. De concrete aanleiding voor haar vertrek is evenwel de aanval op haar gezin naar aanleiding van de problemen van haar zus M.. Verzoekster was hierdoor erg aangedaan en vreesde represailles wanneer haar zus zou vertrekken. Zij had geen andere keuze dan haar zus te volgen toen deze laatste de Gazastrook diende te verlaten. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beoordeling gemaakt in het dossier van verzoeksters zus om te besluiten dat aan deze problematiek geen geloof kan worden gehecht. In dit verband verwijst verzoekster naar hetgeen werd uiteengezet in diens beroep tegen de uitsluitingsbeslissing van verwerende partij, dat kan worden samengevat als volgt:

"Verwerende partij vat verzoeksters problemen als volgt samen: "ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u een vrees heeft ten aanzien van uw neef langs vaderszijde, A., omwille van het feit dat u niet wenste in te gaan op zijn huwelijksaanzoek". De kern van verzoeksters problemen vloeit echter niet voort uit haar weigering van diens huwelijksaanzoek, en dat heeft verzoekster ook nooit verklaard. Verzoekster gaf wel aan dat zij problemen kende met haar neef en diens gezin omwille van hun erg traditionele en conservatieve opvattingen over vrouwen, normen waaraan zij zich niet wou en kon conformeren. Zij verklaarde dat zij onderdrukt leefde in de Gazastrook. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud vertelde zij reeds dat zij gedwongen werd een hoofddoek te dragen en een lang kleed (CGVS p.3). Op het einde van het gehoor werd hier verder naar gevraagd, en vertelde verzoekster dat zij door haar ooms en neven verplicht werd zich zo te kleden, en dat zij onmiddellijk vermoord zou worden als ze haar zouden zien in de kleren die ze in België draagt (CGVS p.14: een broek en muts, zonder hijab, die ze zelfs op vraag van het CGVS heeft afgezet binnen de gebouwen). Verwerende partij trekt het conservatieve karakter van verzoeksters familieleden in twijfel, omdat er 'slechts' twee incidenten hebben plaatsgevonden hoewel verzoekster haar levensstijl niet aanpaste. Zoals verzoekster (en haar zus) ook verklaarde, waren haar familieleden langs vaderskant niet akkoord met haar levensstijl. Zij vinden het not done dat verzoekster ging werken en voordien ook gestudeerd had, en menen dat vrouwen eerder thuishoren aan de haard, zonder buiten te komen. Hoewel zij haar levenskeuzes sterk afkeuren, konden zij echter weinig afdwingen binnen het aparte gezin van verzoeksters vader, zolang zij niets echt 'ongehoord' deed. Toen zij ontdekten dat verzoekster met mannen in contact kwam door haar werk, was de maat voor hen vol. Deze ontdekking vormt de directe aanleiding voor verzoeksters problemen in Gaza. Verzoeksters studiejaren werden door haar neven en oom getolereerd omdat zij naar de volledig vrouwelijke afdeling van de universiteit ging (CGVS p.14). Aangezien zij tot een ander gezin behoort dan haar neven en oom, en weinig contact heeft met die kant van haar familie, waren zij ook niet goed op de hoogte van verzoeksters bezigheden. Zoals verzoekster ook verklaarde, ging haar familie ervan uit dat zij nog steeds naar de (vrouwelijke) universiteit ging, minstens dat zij enkel met vrouwen in contact kwam, en dit tot haar neef plots aanwezig was op een activiteit die zij met haar werk organiseerde. Op deze activiteit, eind november 2017, waren zowel vrouwelijke als mannelijke deelnemers. Verzoekster organiseerde deze activiteit voor haar werk, en nam duidelijk een leidinggevende rol op. Verzoeksters neef Mohammed, die daar toevallig aanwezig was, nam allemaal foto's van verzoekster waar zij in de buurt was van mannen. Toen die neef 's avonds aan zijn broer en vader de foto's toonde, besloten zij dat zij verzoeksters levensstijl niet langer konden tolereren, en moesten ingrijpen. Op dat ogenblik zijn zij voor het eerst bij verzoekster langs geweest, waarbij zij ernstige verbale bedreigingen uitten. Niet haar werk op zich is de directe aanleiding geweest van dit incident, maar wel het feit dat verzoekster ook opleidingen gaf en activiteiten organiseerde voor mannelijke deelnemers. Omdat zij zagen dat verzoekster zich 'inliet' met mannen, eisten zij dat zij stopte met werken, waar zij dit voordien 'slechts' sterk afkeurden.

Het feit dat het contact met mannen het grootste probleem is voor hen, wordt overigens ook geïllustreerd door de specifieke, bedekte, kledingstijl die verzoekster zich moest aanmeten. Verzoekster stopte met haar werk en bleef de volgende maanden thuis. De eerste weken hield haar neef haar in de gaten, maar toen hij zag dat ze niet meer ging werken is hij daar uiteindelijk mee gestopt. In maart 2018 kreeg verzoekster de gelegenheid om elders te beginnen werken, in een callcenter. In een callcenter organiseerde zij geen opleidingen meer, maar werkte zij enkel vanuit het bedrijf zelf. Verzoekster kon het thuiszitten niet langer verdragen, en besprak met haar gezin dat ze zou starten in de nieuwe job. Verwerende partij wijst op een tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en die van haar zus S.. Deze laatste zou hebben verklaard dat haar broer verzoekster steeds vergezelde naar haar werk, terwijl verzoekster daar niets over vermeldde. Verzoeksters zus S. verklaarde echter dat haar broer M. haar slechts de eerste week naar het werk vergezelde, en zij nadien telkens alleen ging met een taxi (CGVS S. p.5). Verwerende partij begaat aldus een foutieve lezing van de stukken in het dossier, en ziet een tegenstrijdigheid waar er geen is. Het tweede incident deed zich voor toen verzoeksters neef A. haar tegenkwam op straat, terwijl zij net was gaan lunchen met een mannelijke collega, S. M.. Op dat ogenblik verloor A. al zijn kalmte en zelfbeheersing, bedreigde hij S. M. met zijn geweer, en sleurde hij verzoekster mee naar huis. Daar aangekomen viel hij verzoeksters vader aan met zijn pistool, en verwondde hij verzoeksters broer met een gebroken glazen colafles. Uiteindelijk kalmeerde de situatie pas toen verzoeksters tante haar zoon kwam weghalen, en verzoeksters vader en broer door de burens naar het ziekenhuis werden gebracht. Verwerende partij baseert haar inschatting van verzoeksters asielrelaas op een fout uitgangspunt. Het klopt dat verzoeksters neef met haar wilde huwen, net zoals haar andere neef met verzoeksters zus S. wilde trouwen. Haar weigering vormt zoals aangetoond echter niet de hoofdrede van haar problemen, maar wel haar in hun ogen promiscue gedrag en omgang met mannen. Verzoekster is een geëmancipeerde vrouw, die op een vrije manier wil leven. Zij wil niet huwen met iemand op wie ze niet verliefd is. Ze wil kunnen studeren en werken, wil kunnen weggaan met vrienden en vriendinnen, en wil haar eigen levenskeuzes maken."

Verzoekster citeert vervolgens paragraaf 182 van een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de concrete invulling van het recht op de eerbiediging van het privéleven. Zij betoogt vervolgens dat van haar niet kan verwacht worden dat zij haar identiteit en de uitdrukking hiervan verbergt, zich conformeert aan de conservatieve standaarden van haar neven, en een onderdrukt leven leidt. Het is evenwel deze levenswijze van verzoekster die voor de escalatie van het conflict heeft gezorgd, en ook in de toekomst voor verdere problemen met haar familieleden zal blijven zorgen.

Zij betoogt vervolgens: "In november 2017 werd een eerste keer duidelijk in welke mate verzoeksters neven en oom problemen maakten over haar levenskeuzes. Op dat ogenblik is het idee ontstaan om verzoekster naar het buitenland te sturen, in combinatie met hun erg slechte socio-economische situatie (cf. infra). Om financiële redenen was dit niet mogelijk, waardoor het idee niet onmiddellijk kon worden uitgevoerd. Na het erg gewelddadige incident in september 2018, had verzoekster geen andere keuze meer dan zich te conformeren, of te vertrekken. Verzoekster hield zich thuis schuil, en intussen deed het gezin al het mogelijke om voldoende geld te verzamelen om hen naar Europa te sturen. Dit was zeer moeilijk doordat het gezin amper rondkomt voor hun dagelijkse kosten. In mei 2019 hadden zij eindelijk voldoende geld bij elkaar, waardoor verzoekster kon vertrekken. Verzoeksters verklaringen zijn volledig consistent met deze van haar zus, en perfect in overeenstemming met het profiel dat zij van haar familieleden heeft geschetst doorheen haar volledige asielprocedure. Bovendien hebben zowel verzoekster als haar zus zeer doorleefde verklaringen afgelegd over de incidenten die hebben plaatsgevonden. Zij zijn bijzonder emotioneel wanneer zij over deze incidenten spreken tijdens hun persoonlijk onderhoud. Doorheen het volledige gehoorverslag komt op verschillende ogenblikken naar voren dat verzoekster emotioneel wordt, of begint te huilen. Er wordt gevraagd door de protection officer of er nood is aan een pauze, er worden zakdoekjes aangereikt, er wordt even tijd gegeven om te bekomen, De doorleefde verklaringen van hun beiden dragen extra bij aan hun geloofwaardigheid. Verzoekster gaf aan dat haar neef betrokken was bij Hamas in Gaza. Verwerende partij stelt dat verzoeksters zus deze betrokkenheid bij Hamas niet heeft vermeld. Ook deze stelling is echter manifest foutief. Op pagina 6 van het gehoorverslag van verzoeksters zus S. staat: "Vertel eens over die neef waarmee je zus problemen hebt (sic.)? Vertel eens over zijn karakter, of hij politieke banden heeft in Gaza, daarover? Zijn naam is A.. Ik geloof dat hij gemakkelijk vermoord (sic.), met gouden bloed. Hij heeft mijn zus bijna vermoord. Iedereen spreekt over hem dat hij barbaar is, hij werd vaak gezien. (VZ heeft het emotioneel moeilijk). We gaan dit deeltje even afronden. Doe maar eventjes rustig en zeg maar als je klaar bent om de rest van de familie te overlopen. " Verwerende partij heeft echter niet de volledige verklaring van verzoeksters zus genoteerd. Ook op andere plaatsen in het gehoorverslag komt naar voren dat de zin niet altijd volledig afgemaakt wordt neergeschreven. Uit de notities die verzoeksters raadsman heeft genomen tijdens het persoonlijk onderhoud (stuk 2, p.6), blijkt hoe de zin van verzoekster is geïndigd: "hij werd vaak gezien met Hamas".

Dit detail werd door verzoeksters zus niet opgemerkt bij het nalezen van haar verklaringen, nu dit geen fout an sich betreft, en het ook onmogelijk is om woord voor woord te herinneren wat men tijdens een urenlang persoonlijk onderhoud van dagen eerder verteld heeft. Wel is het duidelijk dat deze zin van verzoekster niet volledig is, en er na 'gezien' nog iets moest volgen. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verzoeksters zus dus wel degelijk gesproken over de affiliatie van A. met Hamas. Zowel verzoekster als haar zus geven aan dat hun neef A. zich inlaat met personen van Hamas, hoewel het voor hen niet duidelijk is wat zijn precieze rol binnen de organisatie is. Ook dit is perfect in overeenstemming met het feit dat zij niet veel contact hebben met die kant van de familie, en elk hun eigen leven leiden. Deze affiliatie met Hamas, hoewel niet determinerend voor verzoeksters relaas, draagt wel bij aan het conservatieve gedachtegoed van verzoeksters neef A., diens gepercipieerd machtsgevoel en gebruik van wapens. Ten slotte legde verzoekster verschillende foto's van de verwondingen voor die werden toegebracht aan haar vader en broer, samen met een aantal medische rapporten. Verwerende partij rept met geen woord over de geloofwaardigheid van dit incident op zich in de bestreden beslissing, maar stelt enkel dat deze medische verslagen geen duidelijkheid verschaffen over de manier waarop deze verwondingen werden opgelopen. Deze documenten vormen minstens een begin van bewijs dat verzoeksters familie het slachtoffer geworden is van foltering/gewelddaden tegen hen. Verwerende partij veegt deze te makkelijk van tafel." Verzoekster verwijst vervolgens naar het arrest "Singh e.a. t. België" uit 2012 waarin het Hof oordeelde dat het uitsluiten van documenten die de kern van het verzoek tot bescherming vormen zonder eerste de echtheid ervan te verifiëren terwijl dit makkelijk had kunnen gebeuren, indruist tegen een zorgvuldig en grondig onderzoek. Zij stelt ook dat betrouwbare documenten een omkering van de bewijslast inhouden en verwijst daarvoor naar Comité, "J.K. v. Canada", n° 562/2013, 23 november 2015, § 10.3 en 10.4; zie ook CAT, "AS. t. Zwitserland", n° 149/99, 15 februari 2001, § 8.6.. Verder stelt zij dat in het arrest "M.D. en M.A. t. België" van 19 januari 2016 het EHRM de Belgische staat veroordeelde wegens een onvoldoende rigoureuus onderzoek van de nieuw voorgebrachte elementen bij een vierde asielaanvraag en stelde daarbij dat een elke twijfel, hoe legitiem ook, omtrent de gegrondheid van de aanvraag, dient uitgeklaard te worden: "..." (paragraaf 66). Zij betoogt vervolgens: "Zelfs indien verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn, quod non, staat het wel vast dat haar familieleden het slachtoffer zijn geworden van gewelddaden. Verwerende partij kan bijgevolg niet gewoon verwijzen naar de vermeende ongeloofwaardigheid van de omstandigheden waarin deze verwondingen zijn opgelopen, maar dient in concreto te onderzoeken welk risico verzoekster loopt op een gelijkaardige behandeling bij terugkeer naar Gaza (zie naar analogie RvV, 28 november 2019, nr. 229.459; RvV, 21 juni 2019, nr. 223.49). Verzoekster heeft inderdaad verklaard dat haar neef A. zeer gewelddadig is, wat ook blijkt uit zijn handelingen in september 2018. Verwerende partij tracht echter in de bestreden beslissing alles terug te brengen naar verzoeksters weigering om met hem in het huwelijk te treden, en verwijst hoofdzakelijk naar het gebrek aan problemen tussen de verschillende incidenten om te besluiten tot ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. Verzoekster heeft echter nooit verklaard dat haar neven en oom haar elke seconde van de dag trachten te controleren en domineren. Zij heeft integendeel steeds gezegd dat zij een sterk misprijzen hebben van haar levensstijl, wat de onderlinge relatie niet ten goede kwam. Telkens zij in hun ogen over de schreef ging, volgde een escalatie van het conflict. Elk incident dat door verzoekster en haar zus werd aangehaald, heeft zonder uitzondering te maken met mannen. Verzoekster gaf opleidingen aan gemengde groepen, verzoekster diende een bepaalde kledingstijl en hijab te hanteren, en verzoekster ging in het openbaar lunchen met een mannelijke collega. Deze omgang met mannen konden verzoeksters neven en oom niet verdragen. Zij beschuldigden verzoekster ervan een hoer te zijn, en wilden haar op haar plaats zetten. Toen verzoeksters neef A. haar ten slotte zag met een mannelijke collega, zijn diens stoppen doorgeslagen en heeft hij verzoeksters gezin, dat haar levenskeuzes steunde, op zeer gewelddadige wijze aangevallen. Verzoeksters verklaringen zijn zeer doorleefd en stemmen volledig overeen met de verklaringen van haar zus S.. Ook werden betrouwbare medische attesten en foto's voorgelegd van de verwondingen die haar familieleden hebben opgelopen, die minstens een begin van bewijs van dit incident vormen. Uit het geheel van het dossier kan verzoekster aldus niet inzien hoe haar verklaringen ongeloofwaardig kunnen zijn. Op basis van alle bovenstaande elementen heeft verzoekster wel degelijk aannemelijk gemaakt dat zij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt."

Verzoekster vreest een nieuwe aanval door haar familieleden bij terugkeer naar Gaza en represailles omwille haar vlucht en dat zij hardhandig onder druk zal gezet worden om informatie over haar zus te verschaffen.

Wat de ontoereikende bijstand van UNRWA betreft, gaat verzoekster eerst in op de werkelijke opdracht van UNRWA aan de hand van het El Kott-arrest van het HvJ en de Economic Survey Mission. Zij vat de opdracht van UNRWA samen als het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden gerespecteerd terwijl het agentschap

ook arbeid moet aanbieden met het oog op het verminderen van hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. Onder verwijzing naar verschillende bronnen, waaronder - COI Focus, *"UNRWA financial crisis and its impact on programmes"* van 23 februari 2021; UNRWA, *"End of year message from the Commissioner-General to UNRWA Staff"*, 31 december 2019; UNRWA, *"UNRWA Launches 2020 Budget Appeal for US 1.4billion - Press Release"*, 31 januari 2020; UNRWA, *"UNRWA calls for urgent political and financial support at the Arab League"*, 8 mars 2020; UNRWA, *"UNRWA issues emergency call for humanitarian assistance amid end-of-year shortfall"*, 7 november 2020; <https://www.unrwa.org/donor> resource, geraadpleegd op 25 mei 2021; U.S. Congressional Research Service, *"U.S. Foreign Aid to the Palestinians"*, mei 2018; Devex, *"US resumes aid to Palestinians, but needs still outstrip budget"*, 9 april 2021 - komt verzoekster tot de vaststelling dat UNRWA wanhopig op zoek is naar nieuwe fondsen om de meest essentiële basisvoorzieningen te blijven bieden; dat de situatie voor de rest van 2021 er zeer somber uitziet en dat ook de bijdrage van de Verenigde Staten de situatie niet substantieel verbetert. Gelet op al het voorgaande is het dan ook onmogelijk om te besluiten dat UNRWA op dit ogenblik haar mandaat nog kan vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Gaza. Zij moet dan ook worden ingesloten op basis van artikel 1, D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Vervolgens gaat verzoekster uitvoerig in op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Na een theoretische uiteenzetting over de rechtspraak van het EHRM inzake de toepassing van artikel 3 EVRM op humanitaire of socio-economische omstandigheden, wijst verzoekster er op dat Gaza door Israël bezet gebied is en dat de militaire acties en blokkade van de Gazastrook door Israël volgens de VN een collectieve bestraffing uitmaakt van de volledige bevolking van Gaza om politieke redenen en dat in het een recent rapport van Human Rights Watch het beleid en acties van Israël in de Bezette Gebieden als misdaden tegen de mensheid bestempelt (HUMAN RIGHTS WATCH, *A Threshold Crossed. Israeli Authorities and the Crimes of Apartheid and Persecution*, 27 april 2021. Zij citeert vervolgens uitvoerig verschillende bronnen met betrekking tot de socio-economische situatie in Gaza, onder meer: UNHCR, *"UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return"*, 23 februari 2018; The World Bank, *Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee*, 27 september 2018; OCHA, *"Gaza strip: early warning indicators - July 2019"*, 19 augustus 2019; UNSCO, *"Gaza ten years later"*, juli 2017 allen geciteerd in NANSSEN Note 2019/1, *"Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing van artikel ID Vluchtelingenverdrag"*, 5 april 2019 en IPS UN, *"Palestinians are Suffering from Hunger, Poverty, Conflict & a Global Pandemic"*, 9 april 2021; Al Jazeera, *"We need food: Palestinians displaced in Gaza call for supplies"*, 17 mei 2021; GISHA, *"Unemployment in the first quarter of 2020: Further rise in Gaza's unemployment rate; 26,500 people lost their jobs even before the pandemic"*, 10 juni 2020 en The New Arab, *"Gaza's unemployment rate rises as 26,500 people lose jobs even before coronavirus pandemic"*, 13 juni 2020. Hieruit blijkt volgens verzoekster de desastreuze actuele humanitaire situatie in Gaza. *"Er kan niet worden voorzien in elementaire levensbehoeften. Daarnaast is de bestaande humanitaire situatie een direct gevolg van een bewust beleid van de Israëlische autoriteiten, die hun verplichtingen onder het internationaal recht flagrant schenden. Ten slotte is er geen enkel perspectief op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, waarbij niet alleen kan worden verwezen naar de snel escalerende conflictsituatie, maar ook naar het structureel financieel deficit op het niveau van UNRWA. Er kan dan ook met zekerheid gesteld worden dat er geen enkel perspectief op verbetering bestaat. In lijn met Sufi en Elmi dient dit door te wegen in het oordeel of er sprake is van een behandeling contra artikel 3 EVRM."*

Verzoekster argumenteert dat haar eigen situatie volledig overeenstemt met de beschikbare landeninformatie en stelt dat verwerende partij een zeer optimistische inschatting maakt van haar situatie en voorbij gaat aan de verklaringen die zij en haar zus hierover hebben afgelegd. Zij betoogt als volgt: *"Verzoekster verklaarde dat haar vader werkloos is en telkens medicijnen op krediet gaat kopen in de plaatselijke apotheek. Hij moet geld lenen van vrienden, en krijgt soms hulp via de oom langs moederszijde die bij UNRWA werkt (CGVS S. p.4). Over haar zus A. verklaart S.: "heel slecht. Hij krijgt weinig loon en om de zes maanden, ik weet niet hoe ze overleven. Meer dan heel slecht kan ik niet zeggen. Op financieel vlak. Dat ze arm zijn."* Zij woont boven haar schoonfamilie, en kan financieel niet bijdragen omdat ze zelf niets hebben. Ze hebben vaak geen eten, en moeten zelfs geld gaan lenen om eten te kunnen kopen (CGVS S. p.4). En over de zus A.: *"hoe is hun financiële situatie? Ook niet zo goed. Kan je daar meer specifieker in zijn? Beetje beter dan A., ze vinden eten tenminste"*. Over M. en M. verklaart S. eveneens dat zij niet werken door de slechte situatie in Gaza (CGVS S. p.6). Verzoeksters zus verklaarde dan weer dat haar vader werkloos is sinds de grens met Israël lang geleden werd gesloten. Nadien verkocht hij soms bepaalde dames-accessoires op straat, maar ook dat is nu opgehouden. De situatie in de Gazastrook is dermate verslechterd dat men geen budget meer heeft voor dergelijke accessoires.

Bovendien heeft haar vader geen geld meer om de goederen aan te kopen (CGVS p.4). Verzoeksters ouders kampen allebei met medische problemen. Zij krijgen medische hulp, maar moeten deze grotendeels zelf bekostigen. Omdat zij hiervoor geen budget hebben, kopen zij de medicatie op krediet, of door geld te lenen van vrienden (CGVS p.4). Daardoor heeft de familie zeer veel schulden. Ook verzoekster heeft veel schulden achtergelaten door haar vertrek uit Gaza en reis naar Europa. Ze gaf aan dat het zeer moeilijk was om te overleven. Soms kon haar vader hier en daar iets verkopen en zo geld verdienen. Voor het overige leven zij op krediet, of kregen zij soms hulp van hun oom langs moederszijde die bij UNRWA werkt. Het huis waarin de familie woont is eigendom van verzoeksters grootouders langs vaderskant. Het werd gebombardeerd in 2014, waardoor het huis ernstig beschadigd raakte. Ze hadden zeer gebrekkige toegang tot elektriciteit en bezitten geen generator, waardoor ze zich moeten behelpen met kaarsen en een led-lamp. Ook stromend water is niet altijd beschikbaar (CGVS p.5). Het huis bestaat uit 3 kamers (+ 1 living), waar zeven mensen in wonen, waaronder één kind (negen toen verzoekster en haar zus nog in Gaza waren). Meestal slaapt iemand in de living wegens plaatsgebrek. Verzoeksters zus vermeldde dat haar familie om de paar maanden een beperkt voedselpakket kreeg van UNRWA, en dat zij naar UNRWA-scholen konden gaan, maar dat zij voor het overige geen hulp kunnen verwachten van de organisatie. Wat haar familieleden betreft vertelde verzoeksters zus dat haar oudste zus A. gehuwd is en niet meer thuis woont. Zij heeft zelf gesolliciteerd, maar vond geen werk, en haar man wordt slechts één keer per vijf/zes maanden uitbetaald. Verzoekster weet niet hoe zij kunnen overleven. Over haar andere zus heeft ze minder informatie, maar ze weet ook dat zij niet werkt (CGVS p.5-6). Haar twee broers M. en M. kunnen allebei geen werk vinden. Hoewel zij solliciteren, konden zij enkel een job als vrijwilliger vinden. De hoge werkloosheidsgraad in Gaza speelt hen parten (CGVS p.6). Verzoeksters zus had het geluk om, na eerst vrijwilligerswerk te doen, wel werk te vinden, en kon zo mee bijdragen aan het levensonderhoud van haar familie. Ze gaf echter aan dat haar salaris zo laag was dat ze de schulden van haar vader niet kon betalen (CGVS M., p. 7). Verwerende partij verschuilt zich achter het feit dat verzoekster en haar broers/zussen gestudeerd hebben aan een UNRWA school en dat het gezin kan rekenen op steun van familie en vrienden. Verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat hun familie en vrienden verzoekster en haar gezin niet onderhouden, maar hen enkel geld lenen. Verzoeksters familie heeft zich diep in de schulden gestoken om de reis naar België te kunnen betalen, en kunnen zelfs hun dagelijkse uitgaven niet meer bekostigen. Verzoeksters zus slaagt er zelfs niet in om eten te kopen voor zichzelf en haar gezin, en verzoeksters ouders hebben niet de middelen om haar te helpen. Zij hebben nood aan medische hulp, maar moeten deze zelf bekostigen en kopen deze bijgevolg op krediet. Verzoeksters familie zijn volledig afhankelijk van de goede wil en hulp van de enkele familieleden die wel in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Gelet op het feit dat de uitbetaling van de lonen aan UNRWA-personeelsleden ernstig op de helling komen te staan (cf. supra), is het hoogst twijfelachtig dat deze oom duurzaam kan bijspringen. Verzoeksters familie overleeft dankzij de financiële steun van verzoekster zelf, vanuit België. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, beschikt verzoeksters familie bijgevolg helemaal niet over de nodige fondsen en contacten waar verzoeker op kan terugvallen bij een terugkeer naar Gaza. Gelet op de verklaringen van zowel verzoekster als haar zus, en gelet op de beschikbare landeninformatie kan enkel vastgesteld worden dat verzoekster niet behoort tot de volgens het CGVS bestaande categorie van UNRWA-geregistreerde vluchtelingen die in staat is om de gevolgen van de blokkade op te vangen of te beperken.”.

Wat de veiligheidssituatie in Gaza betreft wijst verzoekster op de verschillende militaire operaties waarvan de burgerbevolking in Gaza het slachtoffer werd en op de Israëlische invallen en luchtaanvallen van Israël als reactie op raketaanvallen van Hamas. Zij stelt dat de veiligheidssituatie volatiel blijft en verwijst daarvoor onder meer naar de COI Focus van 23 februari 2021. Het explosieve conflict tussen Israël en Palestina is zeer recent weer opgeflakkerd en hoewel een wapenstilstand werd bereikt, hebben de gevechten tussen Hamas en Israël meer dan 200 Palestijnse doden veroorzaakt, waaronder tientallen kinderen. Zij verwijst naar verschillende recente persartikelen van onder meer BBC, The Guardian en Reuters en stelt “De huidige escalatie vormt het meest ernstige conflict sinds 2014. Een recente analyse van UNOCHA stelt dat 242 personen zijn overleden en 1 948 gewond, tegenover 12 doden en 710 gewonden in Israël. Meer dan 100 000 personen zijn ontheemd en moesten hun toevlucht nemen tot UNRWA scholen of andere families. De regio van waar verzoekster afkomstig is, Sabra in Gaza City, vormt de meest getroffen regio, waarde meeste doden zijn gevallen. Ondanks de wapenstilstand, is het duidelijk dat dit niet het laatste conflict is dat zich nog zal voordoen in de Gazastrook. De situatie is tot op heden nog steeds erg volatiel, en garandeert geen stabiele veiligheid.”

Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza wijst verzoekster er op dat uit landeninformatie blijkt dat extremistische groeperingen in het noorden van Sinai nog steeds regelmatig aanslagen plegen, waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligd, en het leger doelwit zijn.

Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen en de opening van de Rafah grensovergang is steeds een onzeker gegeven afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht (Gouvernement du Canada, Conseils et avertissements pour Egypte, augustus 2020, Carnegie Endowment for International Peace, *"The Egyptian Military's Terrorism Containment Campaign in North Sinai"*, juni 2020; Gardaworld, *"Egypt: IED blast kills civilians in North Sinai governorate October 24"*, 24 oktober 2020). Er zijn dus volgens verzoekster wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Verzoekster wijst in dit verband ook naar een vernietigingsarrest van de RvV omdat onvoldoende is aangetoond dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. Het feit dat terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische en veiligheidsredenen, is voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1, D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag.

Tenslotte betoogt verzoekster dat de onderhavige weigeringsbeslissing eveneens betrekking heeft op verzoeksters zoontje E., die mee werd ingeschreven op de bijlage 26 (stuk 12) en dat ook zichzelf als niet-begeleide minderjarige haar verzoek indiende. Zij stelt dat de situatie in Gaza, zowel op vlak van veiligheid als op humanitair vlak, niet werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt. Zij wijst er op dat het Kinderrechtencomité verschillende factoren bepaalt die overwogen moeten worden bij de beoordeling van het hoger belang van het kind, het behoud van zijn familiale omgeving, handhaven van relaties en heeft vaak herhaald dat het Kinderrechtenverdrag als een geheel moet beschouwd worden en de bepalingen samen gelezen worden. Zij verwijst vervolgens naar rechtspraak van het Hof van Justitie waarin het Hof stelt dat het Internationaal Kinderrechtenverdrag een van de internationale instrumenten is waarmee het rekening houdt bij de toepassing van algemene beginselen van gemeenschapsrecht en naar rechtspraak van het EHRM waarin blijkt dat het Hof het hoger belang van het kind overneemt in haar rechtspraak als een substantieel recht en niet louter als procedurele garantie. Verder maakt het UNHCR duidelijk dat de leeftijd van een asielzoeker een impact heeft op de analyse van de criteria van de vluchtelingendefinitie en heeft ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verschillende malen aangedrongen op een lagere bewijslast voor minderjarige asielzoekers. Het is volgens verzoekster niet enkel de geloofwaardigheid die soepeler moet beoordeeld worden. Zij besluit haar betoog als volgt: *"Verwerende partij diende het verzoek om internationale bescherming dan ook in deze context te bestuderen, wat zij in casu volledig heeft nagelaten. Daarbij dient rekening te worden gehouden met het feit dat zijn vader een erkend vluchteling is in België, en dat er bijgevolg geen enkele mogelijkheid is dat die, al dan niet tijdelijk, terugkeert naar Gaza. Bovendien is verzoekster gehuwd met een Palestijn uit Gaza die erkend werd als vluchteling in België. Hij is eveneens de vader van hun kindje, dat thans ongeveer 7 maanden oud is. Aangezien hun zoontje Evan in België geboren is, heeft hij overeenkomstig artikel 10 W.B.N. recht op de Belgische nationaliteit indien hij anders staatloos zou zijn. Zowel verzoekster als haar man zijn van Palestijnse origine, en hebben bijgevolg geen daadwerkelijke nationaliteit. Daarom zijn zij bezig met een aanvraag voor het bekomen van de Belgische nationaliteit voor hun zoontje. Dit wordt momenteel nog onderzocht door de stadsdiensten. Indien Evan de Belgische nationaliteit wordt toegekend, zal hij geen Palestijns vluchteling zijn en niet geregistreerd kunnen worden bij UNRWA. Minstens één lid van het gezin zal bijgevolg geen beroep kunnen doen op de bijstand van UNRWA. Bovendien blijkt uit objectieve landeninformatie, met inbegrip van de COI Focus waar verwerende partij naar verwijst in de bestreden beslissing, dat men Gaza niet kan binnengaan langs de Rafah grensovergang dan wanneer men beschikt over de nodige documenten zoals een Palestijns reisdocument. Zonder de Palestijnse nationaliteit, kan men dit document niet verkrijgen, en dient bijgevolg te worden onderzocht of verzoeksters zoontje Gaza kan binnengaan via de Sinaï woestijn en de Rafah grensovergang, en zich als Belg zou kunnen vestigen in Gaza. UNHCR bevestigt dat personen die niet de Palestijnse nationaliteit hebben problemen kunnen hebben bij binnenkomst in Gaza: "Egypt reportedly denies entry to the Gaza Strip for Palestinians who do not hold a Palestinian identity card or passport indicating his/her residency in the Gaza Strip, which requires the individual's inclusion in the Israeli-administered population registry." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return, 23 February 2018). Bovenstaande situatie vormt dan ook een praktische en juridische belemmering dat een terugkeer naar het UNRWA mandaatgebied onmogelijk maakt. Daarbij is het duidelijk dat verzoekster een gezinsband heeft met haar zoontje die beschermd wordt door artikel 8 EVRM, en dat zij haar kind van zeven maanden oud niet in België kan achterlaten. Ook deze persoonlijke omstandigheden dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming."*

Verzoekster vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling en zo de Raad meent dat zij hiervoor niet aanmerking komt haar de subsidiaire bescherming conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen indien de Raad van oordeel is dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van 27 april 2021;
2. Notities verzoeksters raadsman persoonlijk onderhoud Saja;
3. UNRWA, "Unrwa flash appeal initial 30 day response", mei 2021, [https://www.unrwa.org/sites/default/files/content/resources/gazawb_flashappealeng-final O.pdf](https://www.unrwa.org/sites/default/files/content/resources/gazawb_flashappealeng-final_O.pdf);
4. NANSEN Note 2019/1, "Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing van artikel 1, D Vluchtelingenverdrag", 5 april 2019;
5. Addendum NANSEN Note 2019/1, "Situatie in de Gazastrook tussen April en Augustus 2019", September 2019;
6. NANSEN, Stand van zaken inzake de effectiviteit van UNRWA bijstand, februari 2021, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/02/NANSEN-Deeffectiviteit-van-UNRWA-biistand-stand-van-zaken-feb2021.pdf>;
7. OXFAM, "COVID-19 in Gaza: Urgent need for response", april 2020;
8. COURT LA HAYE, NL20.6600, ECLI:NL:RBDHA:2020/7999, 24 augustus 2020, <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDHA:2020:7999&showbutton=true&keyword=gaza> ;
9. Geldoverschrijvingen aan verzoeksters familie;
10. OCHA, 'Gaza Strip: Escalation of Hostilities (10-21 May 2021)', <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/gaza-strip-escalationhostilities-10-21-mav-2021>;
11. UNRWA, '21 May 2021 - Situation update #10' [https://www.unrwa.org/sites/default/files/content/resources/situation update 10- 21 05 21.pdf](https://www.unrwa.org/sites/default/files/content/resources/situation%20update%2010-21%200521.pdf);
12. Recente bijlage 26;
13. Attest BJB.

3. Aanvullende nota

Verzoekster legt een aanvullende nota dd. 15 november 2021 waarin in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet het rapport NANSEN, *"De beschermingsnood van Palestijnen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon"*, 21 juni 2021.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of*

relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

5.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende: *"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."* Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"Een vreemdeling wordt uitgesloten*

van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

De Raad stelt vast dat niet betwist wordt dat verzoekster bijstand van UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in Gaza. De bestreden beslissing stelt hierover onder meer het volgende: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS p.3, 4). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.”* Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekster van toepassing was.

De vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekster van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoekster zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65 en § 58). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

5.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekster *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Volgens het Hof in voormeld arrest dient *“...te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden”* (§ 55), leidt *“niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.”* (§ 56), is *“het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.”* (§ 57), en kunnen de *“woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen”* (§ 58).

Geen van beide partijen betogen dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Er moet dus, volgens de rechtspraak van het Hof bepaald worden of een gebeurtenis aangaande UNRWA, deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Gaza die onder haar bescherming staan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich, wat de heden door de UNRWA geboden bijstand betreft, baseert op de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon – Jordan. UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 februari 2021. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift, wat de situatie van UNRWA betreft naar dezelfde COI Focus alsook onder meer naar UNRWA persberichten.

In wezen blijkt uit de door verwerende partij en verzoekster overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die haar hebben gedwongen haar bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder haar mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in de Gazastrook verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 13), doet niets af aan deze bevindingen. De Raad leest overigens in de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and its impact on programmes”* van 23 februari 2021 dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 een budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 13). Wat de stelling van verwerende partij betreft dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat dit agentschap zijn opdracht in de Gazastrook blijft vervullen ondanks de aanzienlijke moeilijkheden die het ondervindt, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 23 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals zij op haar website verklaart, weliswaar haar diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat haar dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die zij geacht wordt te verlenen uit hoofde van haar mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften (zo)als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggeschoefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 8); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 9 en p. 14); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigden en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 18). Wat meer bepaald de situatie in de Gazastrook betreft (p. 20-24), wordt in de meest recente informatie in dit rapport vermeld dat voedseldistributies, financiële hulp en medische zorg worden verstrekt aan de vluchtelingen met de meest kritieke behoeften waarbij voedselbedeling wordt gezien als een absolute humanitaire noodzaak en de hoogste prioriteit krijgt, hetgeen ertoe leidt dat andere diensten zoals het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”*, het *“Job Creation Programme”* en de *“transitional shelter cash assistance”* worden teruggeschoefd, dat UNRWA in februari 2021 zal overschakelen op universele voedselhulp en voortaan voedselhulp zal verschaffen aan alle geregistreerde Palestijnen in Gaza, waarbij echter bepaalde categorieën van personen die beschikken over een gegarandeerd en stabiel inkomen, zoals personeel van UNRWA en overheidsmedewerkers, worden uitgesloten om voorrang te geven aan pasgeboren baby's en ten gevolge van welke beslissing de *“yellow voucher – double portions food”* voor de allerarmsten (minimum 770.000 begunstigden) wordt afgeschaft, een beslissing waarvan wordt verwacht dat ze duizenden vluchtelingen zal schaden nu deze resulteert in een aanzienlijke vermindering van voedselhulp aan mensen met een beperkt inkomen, dat nieuwe toelatingen tot het hulpprogramma sinds februari 2020 bevroren blijven, en dat de bouw, de wederopbouw en het herstel van opvangvoorzieningen tijdelijk zijn

opgeschort. Concluderend merkt de Raad op dat in de Gazastrook slechts minimale diensten door UNRWA worden gehandhaafd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze situatie de conclusie uitsluit dat de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook zou zijn stopgezet. Beweren dat UNRWA heden zijn opdracht niet vervult, gaat naar het oordeel van verwerende partij voorbij aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Volgens verwerende partij is de dienstverlening weliswaar minimaal, maar niet stopgezet, waarbij zij erop wijst dat rekening dient te worden gehouden met de feitelijke gegevens en de kerntaken nog altijd worden uitgevoerd. Ze wijst er in dit verband voorts op dat noch de Algemene Vergadering van de VN, noch UNRWA zelf hebben aangegeven dat het agentschap geen bijstand meer kan verlenen, en meent dat de tijdelijke opschorting van bepaalde taken niet wil zeggen dat UNRWA geen bijstand meer verleent.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoekster van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten. De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op de erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging niet noodzakelijkerwijs definitief.

Wat betreft de verwijzing in de bestreden beslissing naar de organisatie van een internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget' en de vermelding in voornoemde COI Focus van de eventuele hervatting van de financiering van de UNRWA door de Verenigde Staten van Amerika, waarbij expliciet wordt vermeld dat president Biden niet heeft gezegd wanneer en of de UNRWA-financiering zou terugkeren naar het vorige niveau (p. 12), is de Raad van oordeel dat hij zich, rekening houdende met de informatie waarover hij thans beschikt, moet uitspreken over de huidige situatie van UNRWA, zonder rekening te houden met onzekere toekomstige elementen (zie hierboven, de rechtspraak van het HvJ). Verwerende partij benadrukt overigens ook zelf dat veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren niet in overweging kunnen worden genomen. Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in de Gazastrook een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Hoewel bovenstaande analyse niet uitsluit dat verwerende partij aantoont dat verzoekster daadwerkelijk bijstand van UNRWA ontvangt wegens bijzondere omstandigheden, ziet de Raad in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enige aanwijzing waaruit blijkt dat dit in het onderhavige geval het geval zou zijn.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoekster een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat de bestreden beslissing moet worden hervormd en verzoekster moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET